

Et særligt spørgsmål er her sprogundervisningen på seminariet. Der er enighed om, at kundskab i fremmede sprog er en så anerkendt nødvendighed i hele befolkningen, at den tid ikke er fjern, da sprogundervisningen også i den eksamensfri skole vil have fået et sådant omfang, at man både i by og på land i vidt omfang vil have brug for lærere, der kan påtage sig undervisning i fremmede sprog. Det vil derfor ikke være forsvarligt at anlægge en seminarieordning, der ikke lægger megen vægt på at undervise eleverne i i hvert fald eet fremmed sprog i et sådant omfang, at de kan påtage sig undervisningen heri i den eksamensfri skole; da det fra sagkyndig side hævdes, at denne undervisning i virkeligheden kun kan varetages af meget veluddannede lærere, bør kravene her ikke stilles meget lavere end med hensyn til lærere i eksamensskolen. Man ønsker derfor, at denne undervisning i sprog skal gennemføres i hele seminariet og have uddannelse til lærer i sprog som mål.

Fra den side, der ønsker særlig at lægge vægt på eksamensskolens krav, har man foreslået, at sprogundervisningen i almindelighed på seminariet skal standse med første klasse, idet der i denne skal gives en så fyldig undervisning i det pågældende sprog — engelsk eller tysk — at eleven ved udgangen af 1ste klasse har samme sproglige uddannelse som en student af den matematisk-naturvidenskabelige retning, hvilket er tilstrækkeligt for hans personlige udvikling.

Et flertal indenfor kommissionen (*Willy Andersen, Andreassen, Arvin, Barfod, Bjørneboe, Bomholt, Disa Christjansen, Egebæk, Mathilde Hansen, Herluf Jensen, K. Jespersen, Jørgen Jørgensen, Michelsen, Niels Nielsen, Inger Merete Nordentoft, Novrup, Paaskesen, I. E. Rambusch, Stenberdt, Utoft Sørensen og E. Torkild-Hansen*) er enige om, at det, der først og fremmest bør tilstræbes, er at give regler, der kun angiver *en ramme for den kommende udvikling*, men ikke binder denne i unødvendig grad, og er derfor enedes om et forslag, der giver seminarierne den størst mulige frihed i undervisningen, således at seminarierne foruden at meddele den nødvendige faglige viden kan opøve eleverne til at arbejde selvstændigt med de opgaver, som skolegerningen stiller læreren overfor, og derigennem tillige udvikle og modne den enkelte elev.

Undervisningsministeriet kan derefter ved udarbejdelse af retningslinier, der efter forslaget ligesom hidtil skal gives efter samråd med seminarieudvalget, som er rådgivende for ministeriet i seminariesager, give regler, der tager hensyn til udviklingen indenfor folkeskolen.

Flertallet ønsker i det hele, at den kommende udvikling indenfor den danske folkeskole må afspejle sig i seminariernes undervisning, og at mangfoldigheden indenfor folkeskolen må have sit sidestykke i den mangfoldighed indenfor seminariernes undervisning, deres ordning og den måde, hvorpå den specialisering, som alle er enige om at ønske, kan tilrettelægges.

Et mindretal (*Kålund-Jørgensen og Stegger Nielsen*) mener ikke, at det vil være muligt at gennemføre en uddannelse, der både skal tage hensyn til eksamensmellemskolens krav og de ved folkeskoleloven af 1937 indførte nye fag (sløjd og skolekøkken) og til den af hensyn til den eksamensfrie folkeskole nødvendige sproguddannelse uden samtidig at skærpe optagelsesbetingelserne — hvad mindretallet ikke kan anbefale — eller at forringe den almindelige på den eksamensfrie folkeskole sigtende uddannelse, hvad mindretallet anser for uforsvarligt. Mindretallet mener iøvrigt ikke, at man efter flertalsforslaget vil kunne nå det opstillede mål — at dække eksamensmellemskolens